

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 10.

Anden Session.

9de Møde.

Tredagen den 18de October.

(Fortsat).

Finansministeren (fortsat): § 9 indeholder Reglerne for Postvæsenets Ansvar. Jeg har troet, at det vil simplest og kortest kunne udtrykkes paa samme Maade, som det i et analogt Forhold er udtalt for Goldvæsenet, nemlig at Postvæsenet indstaar for Godset, som for betroet Gods; det vil altsaa, naar Godset er forkommet, være at bedømme efter Lovgivningens almindelige Regler, hvorvidt der hviler tilregneligt Ansvar paa Postvæsenet i denne Retning. Der er i saa Tilfælde, naar Postvæsenet maa antages at have tilregneligt Ansvar, fastsat i Paragraphen, hvorledes dette Ansvar, naar det ikke anderledes kan bevises, skal beregnes, idet den opgivne Værdi skal lægges til Grund, og naar ingen Værdi er opgivet, Ansvaret skal beregnes efter 1 Rbd. pr. Pd. I § 11 er det fundet nødvendigt, noget nærmere at bestemme Postvæsenets Eneret med Hensyn til Postforsendelsen. Jeg haaber, at de Regler, som her findes udtalte, ikke ville findes ubillige, naar det tages i Betragtning, hvor betydelig Portoen er nedsat, og at Postvæsenet som Folge heraf har saa meget mere Krav paa at sikkes Besørgelsen af Brevene, ligesom det tillige maa erindres, at Opfordringen til at omgaae disse Regler, og altsaa Borgernes Anledning til at paadrage sig Straffeansvar ved at overtræde dem, vil betydeligt formindskes, naar Portoen fastsættes saa lav, som her er foreslaaet. Det er ligeledes fundet nødvendigt, ved samme Leilighed at søge et Dnske realiseret, som Postvæsenet længe har næret, nemlig at see Regler fastsatte for vedkommende Skibsføreres, navnlig Damp- og Paketskibes, Forpligtelse

med Hensyn til Posten. Det er i alle Lande betragtet som en væsentlig Fordeel, navnlig for Paketter og Dampskibe, at kunne befordre Posten, og det vil derfor ogsaa i Almindelighed kunne lykkes Postvæsenet at faae Postsækken uden nogen udtrykkelig Lovbestemmelse derom besørget med saadanne Skibe, men det er dog ikke uden Exempel, at ogsaa det modsatte Tilfælde, som Folge af vore indskrænkede Forhold, har kunnet tænkes, og det er i alt Fald at foretrække, at have en bestemt Regel, ligesom det er vist, at Fordelen for Postvæsenet deraf er langt større, end den Ulempe, det kan være for vedkommende Skibsførere, at det paalægges dem at skulle medtage Postsækken mod en bestemt Betaling. De Regler, det i denne Henseende er fundet nødvendigt at søge givne, og som kunne svare til de herhenhørende Forhold, findes udtalte i § 13, baade for Skibe i Almindelighed og for Dampskibe i regelmæssig Fart. § 14 indeholder den Betaling, der tarmæssigt skulde tilskrives vedkommende Skibsførere for Udførelsen af denne Forpligtelse; den er fastsat til 2 $\frac{1}{2}$ pr. Lod, altsaa den halve Betaling for enkelte Breve af Brevenes samlede Nettovægt, dog saaledes, at Betalingen ikke kan overstige 3 Rbd. pr. Lour, fordi paa de Router, hvor Skibene fare meget hyppigt, Postforsendelsen vilde kunne blive meget betydelig, og afgive en altfor uforholdsmæssig Gevinst for Skibsføreren og medføre uforholdsmæssigt Tab for Postvæsenet, naar ingen Grændse var fastsat for den Sum, som skulde betales for at medføre Posten. Jeg skal endnu bemærke, at det har været under Omhandling at indskrænke denne Betaling til 1 $\frac{1}{2}$ pr. Lod af Brevenes samlede Nettovægt for de Breve, der gik med Damp- og Paketskibe, og derimod fastsatte den til 2 $\frac{1}{2}$ for andre Skibe, men det er fundet mere hensigtsmæssigt og li-